

BENESÓCZKY LÁSZLÓ

Budai séta a Műegyetemig

Aznap szerda volt, és derült. Híztam
már hetek óta. Gondoltam, egy óra
az egyetemre csak elég, hogy beérjek.
Elindultam hát, némi tavaszi félsszel,
mi lesz, ha – el nem is tévedek,
de megtéveszt a Gellérthegy topográfiája.

Furcsa párában ködlik fel az emlék,
rég volt már kétezertizenhét
szmogos tavasza, száraz nyara,
a süvítő vákuum, az egyetemi évek.

Nálam, a Sashegyen az utcákkal
viszonyom bizalmas – napozom,
ha rajta járok, mint kis gyík a köveken.
De erről majd máskor,
térjünk rá a Muskotály közről a Budaörsi útra:
széles vízikígyó, ráadásul barátkozni akar.
Hirtelen villantja ki koszlott méregfogait.

Muskotály közü buszmegálló, Istenem.
Hányszor gondoltam újra útvonalam,
ha busz közeledett. Volt már,
hogy a buszsofőr azt hitte, el akarom érní a buszt,
csak mert gyorsan mentem,
ezért soha nem nézek a busz felé, amikor arra járok.

Egy kora modern házról mállik a festék a buszmegállónál.
A házban két Kovács is lakik. Vajon melyikük,
vagy a 108-as, 139-es, 140-es vagy 140A buszok
melyik rendszeres utasa mázolja járdára mindig éjjel
gyomrából feltörő sugarát?

Mindegy is. Szűkül a járda.
Itt mindig szerény lányok szemeznek.

BENESÓCZKY LÁSZLÓ
(1992, Budapest) kommunikáció- és médiatudomány szakon végzett, alapszakon a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen, mesterszakon a Budapesti Műszaki Egyetemen. Jelenleg szabadúszó újságíró és idegenvezető. Az Yriunk művészcsoport alapító tagja.

*Biciklis csenget rám udvariasan.
Szemben már érkezik a villamos.
Bukás.*

*Igen, bukás le, a föld alá
sárga kerámialapokkal burkolt falú
aluljáró vezet. Felfelé viszont mindig futok –
de most nem vagyok villamosok vonzásterében.*

*Fel a lépcsőn, fel, lepusztult villák hátsó homlokzatára,
fel a 235 lépcsőn a bádoggarázsok parkjáig,
el a modern rózsaszínű ház melletti vonatspotter pont mellett,
el az „Itt állt a Baptista Szeretetotthon 1947-ig” feliratú tábla mellett.*

*Egy különös kanyarral már a Ménesi úton. Olyan, mint
nagyamám ölében. Illetve nagyamámnak fáj a térde,
tehát ritkán ültem az ölében, de akkor hoc-hoc-katonáztatott.
Elszámoltam magam. Vajon beérek?
Tornyok. Villák. Süppedős béke.*

Arborétum. Kertészklányok félszege elrebeg.

*Hányszor segített rajtam a főépület, bár
a mosdójának a kilincse már három éve hiányzik.
Az arborétum bokraiban, érzem, még sok rejtélyes csillag él,
s reményeket kódol ki még a szél.*

*Torony jött már, méltóság, arany.
Egy mise, egy himnusz, egy requiem.
Szomorúsárga a vincések ablaka.
(Egy nővér hány tonna melankóliát terem?)
A lazaristák téglajerődjé már ordít is.*

*Aztán a magyar École Polytechnique balra,
csak hanyagul fehér, törtető romantika.
Mindig a sarkon fúj, ha fúj a szél,
mindig a felújított Bibó Kollégium tiszta tetőüvegzetét.*

*Késésben zuhanok a Bartókra – át az úton.
Egy bank sötét üvegekkel fenyeget.*

*Le a Lágymányosi utcán. Bézsset kopó, tömött bérházak.
Keserédes, de inkább keserű, hogy elmúlt,*

*amikor ezekbe a házakba szökdöshetnék fel
értelmiségi barátok erkélyiborozására. Itt élném le
az életem, ezen a fél négyzetkilométeren,
és a cébéás néni, a félelmetes, kopasz férfi
a bárddal a mindig csillagtiszta hentesüzletben
köszönne előre, míg én hetyke húszévesen
azt hinném, hogy ez az élet, és így jó.*

Mosott járdára süt a nap.

*Házak közé kifeszített park, teljes árnyék.
Tölgyessy Pétert olvastam egyszer itt:
a Lágymányosi utca sík részén már látom
hatvanas évek jó arányait.*

*A sorompó már szurkol, hogy beérjek
(fejbiccentés a portásbácsinak),
s az aszfaltcsíkot nézem meredten,*

*és a J épület rejtélyes derűjét
a DCS épület izgatott tudatát,
a H visszahúzódó magabiztosságát,
és elbotlásom után a piros-fehér
forgalomtörő láncban
zihálva sebességtől-sebtől,
az E épület megérkezik belém,*

*sajog a lábam, de elkéstem, hiába –
De nem tévedtem el,
és talán segített a fogyókúrámban.*